

Brottsoffermyndigheten

Stödcentrum för brottsutsatta

– en nationell granskning av verksamheten

Brottsoffermyndigheten

Brottsoffermyndigheten

Box 470, 901 09 Umeå

Telefon: 090-70 82 00

registrator@brottsoffermyndigheten.se

www.brottsoffermyndigheten.se

Citera gärna ur Brottsoffermyndighetens publikationer,
men ange alltid källa.

För att återge bilder, fotografier och illustrationer krävs
upphovspersonens tillstånd.

© Brottsoffermyndigheten 2026

Illustration: Matador Kommunikation AB

Förord

Att utsättas för brott kan vara omvälvande och skapa stor oro. För många väcks känslor av osäkerhet och otrygghet, och vägen tillbaka till tillit och ett vanligt liv kan vara lång och mödosam. Ingen ska behöva gå igenom detta ensam. Stödcentrum för brottsutsatta har därför en viktig roll då de erbjuder stöd, vägledning och praktisk hjälp i en svår situation.

Trots stödcentrumens betydelse har kunskapen om verksamheterna och deras organisering, vilka målgrupper de vänder sig till och vilket stöd som faktiskt erbjuds länge varit begränsad. Det har försvårat både förståelsen av verksamheternas omfattning och möjlighet att sprida goda exempel till kommuner som överväger att starta egna stödcentrum.

I den här rapporten presenterar Brottsoffermyndigheten därför en nationell granskning av stödcentrum för brottsutsatta. Rapporten beskriver hur verksamheterna är utformade och organiserade, vilka de riktar sig till samt vilket stöd som erbjuds. Rapporten visar även var i landet stödcentrum finns och vilka kommuner som bedriver en sådan verksamhet. Tillsammans ger detta en bild av en stödstruktur som tidigare har varit svår att överblicka. Rapporten belyser även behovet av en mer tydlig och samlad lagstiftning för brottsofferstöd som erbjuds i kommunal regi. En sådan lagstiftning kan underlätta för kommunerna genom att klargöra ansvar, ange grundläggande krav och stärka förutsättningarna för uppföljning. Detta skulle även kunna bidra till att minska de geografiska skillnaderna i stödet till brottsoffer.

Rapporten vänder sig till beslutsfattare och aktörer som möter brottsoffer, liksom kommuner som redan driver eller överväger att starta ett stödcentrum. Förhoppningen är att resultaten ska bidra till ökad förståelse, inspirera till utveckling och främja en mer likvärdig tillgång till stöd för brottsoffer i hela landet.

Brottsoffermyndigheten vill rikta ett stort tack till alla som på olika sätt medverkat och delat med sig av sina erfarenheter. Ni har gjort det möjligt att fördjupa förståelsen av denna viktiga verksamhet.

Umeå den 14 januari 2026

Anders Alenskär

Generaldirektör, Brottsoffermyndigheten

Innehåll

Sammanfattning	5
Bakgrund	6
Utvecklingen av stödcentrum för brottsutsatta	6
Rättslig reglering av kommunernas brottsofferstöd	7
Rapportens utgångspunkt och syfte	7
Antal stödcentrum i Sverige	8
Geografiska skillnader i tillgången till verksamheten	9
Oklart hur många utsatta som fått stöd	9
Beskrivning av verksamheten stödcentrum för brottsutsatta	11
Olika organisatoriska modeller för stödcentrumverksamhet.....	11
Brottsutsatta i vid bemärkelse erbjuds stöd	12
Verksamheten erbjuder stödsamtal och andra insatser	13
Samverkan inom kommunen och med externa aktörer krävs för att möjliggöra stöd till utsatta	15
Personal, arbetsroller och organisatoriska förutsättningar	19
Stödcentrumens lokaler och tillgänglighet.....	21
Strategier för informationsspridning och synlighet.....	22
Diskussion	24
Brist på tydliga ramar försvårar likvärdighet över landet.....	24
Målgruppen är ofta unga – finns potential att nå fler utsatta	26
Stödcentrumen måste vara aktiva då få brottsutsatta själva söker stöd ...	27
Ett behov av samordning av verksamheterna.....	29
Polisen en viktig samarbetspartner som inte upplevs lika tillgänglig	29
Brottsoffermyndighetens rekommendationer	31
Referenser	34
Bilaga 1. Metod	36
Bilaga 2. Kontaktuppgifter till kommuner med stödcentrum	38

Sammanfattning

Sveriges första stödcentrum för brottsutsatta startades år 1999 i Stockholm som en reaktion på ökande ungdomsrån i syfte att erbjuda stöd och information. Trots att fler stödcentrum etablerats finns det fortfarande stora kunskapsluckor om verksamheten. Brottsoffermyndigheten har därför genomfört en totalundersökning av alla kommuner samt intervjuat samtliga stödcentrum.

I dag finns 28 stödcentrum för brottsutsatta i Sverige, varav två riktar sig till brottsutsatta i alla åldrar, och övriga riktar sig till barn och unga. 42 kommuner i Sverige är anslutna till en sådan verksamhet. Stödcentrum är en lättillgänglig lågtröskelverksamhet som erbjuder stöd, information, rådgivning och praktisk hjälp till personer utsatta, eller på annat sätt påverkade, av brott. Stödet är flexibelt och anpassas efter individens behov. Samverkan internt och externt krävs för att nå utsatta, bland annat med socialtjänst, polis och skolor. Personalens kompetens och engagemang tillsammans med kännedom om verksamheten är några avgörande faktorer för att ett stödcentrum ska fungera effektivt, och att de som utsätts för brott får det stöd som de har rätt till.

Granskningen visar att tillgången till stödcentrum för brottsutsatta varierar kraftigt mellan kommuner i landet. Avsaknaden av tydlig lagstiftning och nationella riktlinjer leder till att kommunerna själva avgör om de ska ha ett stödcentrum och hur det organiseras, vilket i sin tur leder till en ojämlig tillgång till det stöd som verksamheten erbjuder. Låg kännedom om stödcentrum hos befolkningen och bland de som möter brottsoffer begränsar inflödet av ärenden till verksamheten, vilket innebär att brottsoffer riskerar att gå miste om det stöd som erbjuds. Därtill har förändringar i polisens arbetssätt lett till minskat ärendeinflöde. Sammantaget visar granskningen att stödcentrum är ett lättillgängligt brottsofferstöd som vissa kommuner erbjuder, men att otydliga ansvarsförhållanden, uppföljning samt begränsad samverkan hotar verksamhetens likvärdighet, utveckling och tillgänglighet.

Brottsoffermyndighetens rekommendationer:

- Alla kommuner i Sverige bör erbjuda brottsoffer stöd via ett stödcentrum i egen regi eller i samverkan med andra kommuner.
- Det behövs nationella riktlinjer för verksamheten.
- Stödcentrumen behöver samordning för utveckling och erfarenhetsutbyte.
- Polisens förmedling av kontaktuppgifter avseende brottsoffer till stödcentrum måste förbättras.

Bakgrund

År 1999 startades det första stödcentrumet i Sverige, vilket riktade sig till unga brottsutsatta. Bakgrunden var en kraftig ökning av personrån, där många ungdomar blev rånade på pengar, mobiltelefoner och dyra jackor. För att möta det växande problemet initierades ett samarbete mellan socialtjänstförvaltningen i Stockholms stad och Polismyndigheten i Stockholms län (Hellströmer & By 2008).

En central person i denna utveckling var socialsekreteraren Ann Hellströmer, som genom sitt arbete inom polisen hade uppmärksammat brottsoffers utsatthet. Hon såg att många unga personer som utsatts för brott kände sig rädda, kränkta och psykiskt påverkade och behövde en möjlighet att bearbeta sina känslor. De hade samtidigt ett stort behov av information om sina rättigheter och rättsprocessen (Socialstyrelsen 2005).

Stödcentrum riktade sig till alla unga brottsutsatta, oavsett bostadsort, som polisanmält att de blivit utsatta för brott som personrån, misshandel, våldtäkt eller olaga hot i dåvarande Stockholm City polismästardistrikt. Verksamheten bestod av stödsamtal, medföljandestöd i samband med rättegångar samt möjlighet till medling mellan brottsoffer och gärningsperson. Syftet var att ge stöd och hjälp till dem som utsatts för brott, samt att bidra till att gärningspersoner upphörde med sin kriminella verksamhet.

Finansieringen kom initialt från socialtjänstförvaltningen som stod för löner och polisen som stod för lokaler och praktiska resurser, med kompletterande bidrag från Brottsofferfonden. I verksamheten anställdes tre socionomer och omkring tjugo juridikstuderande från Stockholms universitet engagerades som frivilliga stödpersoner (Hellströmer & By 2008; Justitiekottets betänkande 2003; Socialstyrelsen 2005).

Utvecklingen av stödcentrum för brottsutsatta

Försöksverksamheten i Stockholm startade den 1 juni 1999 och blev en permanent verksamhet under år 2001. Modellen från Stockholm spreds sedan vidare till andra kommuner (Justitiekottets betänkande 2003). Flera andra stödcentrum för brottsutsatta etablerades de följande åren, bland annat i Eskilstuna och Malmö (Uppsala kommun 2009; Hansen Lövstrand 2008; Hellströmer & By 2008; Socialstyrelsen 2005).

Antalet stödcentrum för brottsutsatta har under åren successivt ökat, och flertalet andra kommuner har etablerat egna stödcentrum. I dag är ett fyrtiotal kommuner i Sverige anslutna till eller bedriver ett stödcentrum för brottsutsatta.

Rättslig reglering av kommunernas brottsofferstöd

Alla brottsoffer har enligt brottsofferdirektivet rätt till lämpligt stöd (Direktiv 2012/29/EU). Kommunerna är en av få myndigheter i Sverige som har ett uttalat ansvar att ge stöd till brottsoffer. Kommunernas ansvar för brottsofferstöd regleras i nya socialtjänstlagen (2025:400) som trädde i kraft 1 juli 2025. Där framgår det av 13 kap. 1 § första stycket att ”Socialnämnden ska erbjuda brottsofferstöd”.

Bestämmelsen kan vid en första anblick uppfattas som en skärpning i förhållande till tidigare lydelse i den äldre socialtjänstlagen (2001:453), där det stod att kommunen skulle ”...verka för att den som utsätts för brott får stöd och hjälp.” Förarbetena till den nya lagen klargör däremot att den nya formuleringen inte innebär någon materiell förändring, utan ska motsvara den tidigare bestämmelsens innebörd (prop. 2024/25:89).

Eftersom socialtjänstlagen är en ramlag är det i stor utsträckning upp till kommunerna att själva organisera sin verksamhet, i enlighet med det kommunala självstyret. Då den aktuella paragrafen inte specificerar några närmare skyldigheter är det upp till respektive kommun att avgöra hur det generella brottsofferstödet ska utformas.

Rapportens utgångspunkt och syfte

Brottsoffermyndigheten genomförde en kartläggning av samhällets samlade stöd till brottsoffer under år 2024 (Brottsoffermyndigheten 2024).

Av granskningen framgick att det inte finns en tydlig bild av hur många stödcentrum som finns i Sverige och vilka kommuner som är anslutna till verksamheterna (Regeringskansliet 2023). Det är även oklart hur stödcentrumen arbetar och vad det finns för likheter eller olikheter mellan dem. Resultaten i kartläggningen bidrog till myndighetens beslut att undersöka verksamheten stödcentrum för brottsutsatta närmare.

Syftet med granskningen är att

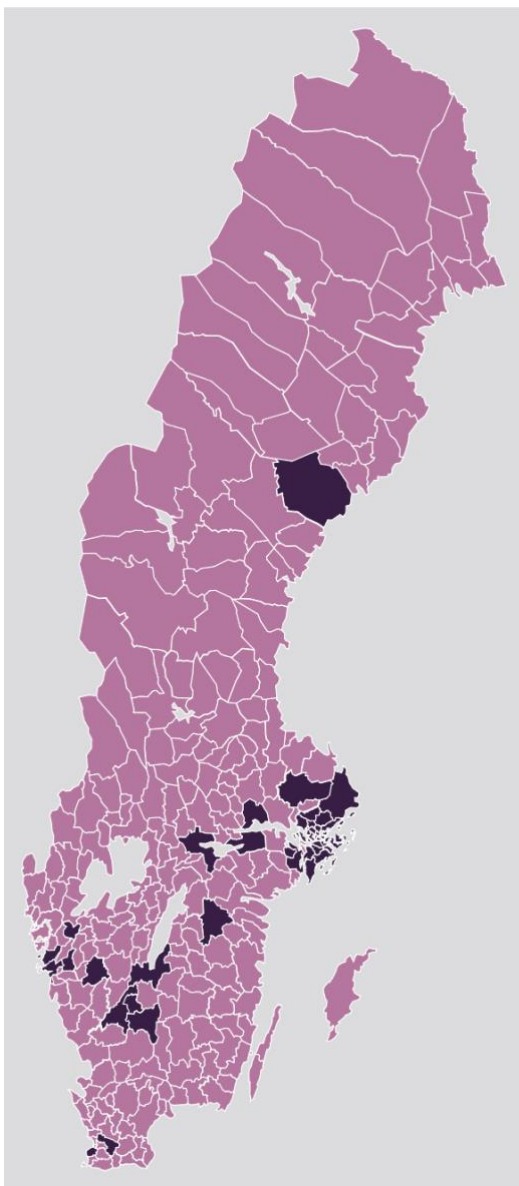
- kartlägga hur många stödcentrum som finns i Sverige och hur många kommuner som erbjuder stöd genom ett stödcentrum,
- beskriva vilket stöd som verksamheterna ger, hur de arbetar och till vem de ger stöd, och
- bidra till ytterligare utveckling av verksamheten genom rekommendationer och slutsatser.

Antal stödcentrum i Sverige

Det finns 28 stödcentrum för brottsutsatta, varav två riktar sig till alla åldrar och övriga riktar sig till unga brottsutsatta. Invånare i 42 kommuner har tillgång till stöd via ett stödcentrum genom att kommunen antingen driver det i egen regi eller är anslutna till en sådan verksamhet, se karta 1. Det motsvarar 14 procent av Sveriges kommuner vilket innebär att resterande 248 kommuner saknar tillgång till ett stödcentrum för brottsutsatta.

Karta 1. Kommuner med stödcentrum för brottsutsatta år 2025

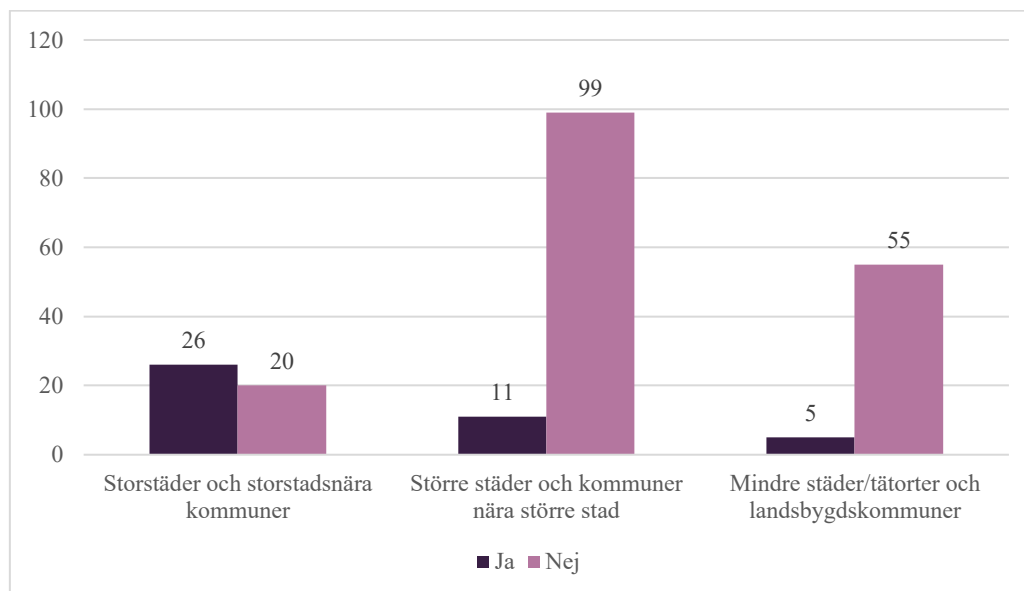
- Kommunen har tillgång till ett stödcentrum.
- Kommunen har **inte** tillgång ett stödcentrum.

Geografiska skillnader i tillgången till verksamheten

De stödcentrum som finns i Sverige är i stort sett koncentrerade till landets södra och mellersta delar, med ett undantag längre norrut. Det är främst storstäder eller storstadsnära kommuner som valt att etablera denna typ av verksamhet, se figur 1. Det gör att tillgången till stödcentrum i hög grad är kopplad till kommunens storlek och geografiska läge. Det innebär att personer som bor i mindre kommuner eller i norra Sverige i stor utsträckning saknar närhet till ett stödcentrum, vilket kan påverka möjligheterna att få tillgång till likvärdigt stöd över hela landet.

Figur 1. Kommuner erbjuder stöd från ett stödcentrum, per kommuntyp*

*De tre huvudgrupperna i Sveriges Kommuner och Regioners kommungruppsindelning (Sveriges Kommuner och Regioner 2022).

Något vanligare med stödcentrum i mer brottsutsatta kommuner

Det finns ett visst samband mellan graden av brottslighet och om kommunen erbjuder stöd via ett stödcentrum. 21 procent av de kommuner som ligger över medelvärdet avseende antal anmälda brott per 100 000 invånare har ett stödcentrum (Brottsförebyggande rådet 2024). Det kan jämföras med att nio procent av de kommuner som ligger under medelvärdet har ett stödcentrum.

Oklart hur många utsatta som fått stöd

När det första stödcentrumet startade vid millennieskiftet mottog de runt 100 besök under verksamhetens första halvår (Hellströmer & By 2008). En ambition i granskningen har varit att uppskatta hur många personer som får stöd

genom verksamheterna i dag. Det har dessvärre visat sig vara svårt att göra en sådan uppskattning. De flesta stödcentrumen i landet för någon sorts statistik över sin verksamhet, men vad och hur de registrerar skiljer sig åt. Att jämföra olika stödcentrum kan även vara svårt eftersom de arbetar på olika sätt. Vissa stödcentrum tar kontakt med många brottsutsatta för att ge information och erbjuda vidare stöd. De kan ha kontakt med hundratals personer per månad som utsatts för brott. Det kan röra sig om kontakter där den utsatta får individanpassad information men som inte nödvändigtvis leder till fortsatt stöd som fysiska stödsamtal. Det finns även exempel på andra mindre stödcentrum som inte arbetar uppsökande, där de ger stödsamtal till färre än tio personer per år. Det kan däremot röra sig om flera samtal och insatser till en och samma utsatta person.

Beskrivning av verksamheten stödcentrum för brottsutsatta

Stödcentrum för brottsutsatta är en så kallad lågtröskelverksamhet. Det innebär att verksamheten är utformad för att vara lättillgänglig och enkel att kontakta, utan att det finns några särskilda krav eller förväntningar på den som söker stöd. Den som vänder sig till stödcentrum behöver till exempel inte uppfylla vissa kriterier, ha fått ett beslut om insats, ha en formell remiss eller uppvisa några särskilda behov för att få hjälp. Syftet är att tröskeln för att ta emot stöd ska vara så låg som möjligt, så att alla som upplever att de är i behov av stöd känner sig välkomna att höra av sig.

De flesta stödcentrum vänder sig till barn och unga. Verksamheten är särskilt utformad för att möta unga människors behov av stöd, information och vägledning när de har blivit utsatta för brott eller på annat sätt befinner sig i en utsatt situation, som att de har bevittnat ett brott. Två stödcentrum, i Malmö och Göteborg, vänder sig till alla personer som utsatts för brott oavsett ålder och har anpassat sin verksamhet till den bredare målgruppen.

Olika organisatoriska modeller för stödcentrumverksamhet

Stödcentrumen är nästan uteslutande kommunala verksamheter, men de kan vara organiserade på olika sätt beroende på hur kommunen väljer att strukturera sitt arbete. I vissa kommuner är stödcentrum placerade inom den förebyggande enheten och i andra fall är verksamheten knuten till familjeenheten eller andra delar av socialtjänsten. Majoriteten av verksamheterna kallar sig stödcentrum medan andra använder uttrycken stödcenter eller stödmottagning.

Några kommuner bedriver ett arbete som påminner om det som bedrivs vid stödcentrum för brottsutsatta. Dessa kommuner erbjuder riktat stöd till brottsoffer, till exempel samtalsstöd, information om rättsprocessen eller hjälp med att hitta vägar vidare till andra stödinsatser. Trots att innehållet och syftet kan överlappa de funktioner som ett stödcentrum har, har kommunerna inte definierat eller benämnt dessa insatser som ett stödcentrum. I stället fungerar de som en del av den ordinarie verksamheten inom kommunen, till exempel inom socialtjänst, fältgruppen eller familjeenheten. På så sätt blir stödet en del av det befintliga arbetet snarare än en separat och avgränsad verksamhet.

I ett fall har den lokala brottsofferjouren startat ett stödcentrum för unga brottsutsatta med en anställd socionom. Kommunen har i sin tur ett avtal med

brottsofferjouren och kan nyttja verksamhetens tjänster. Placeringen innebär däremot att verksamheten ser annorlunda ut organisatoriskt, än i de kommuner där stödcentrum är en del av kommunens egna enheter.

Brottsutsatta i vid bemärkelse erbjuds stöd

En stor majoritet av de som kommer till stödcentrum är brottsoffer, vilket också är den huvudsakliga målgruppen. De flesta stödcentrum tar emot alla som utsatts för brott, oavsett vilket brott de blivit utsatta för. En del tar däremot inte emot de som utsatts för våld i nära relation. De som blivit utsatta för den typen av brott kan ofta i stället vända sig till annan enhet eller verksamhet på kommunen som riktar sig specifikt till den typen av brottsutsatthet. Anledningen är att det ibland krävs mer omfattande stöd vid sådan utsatthet som längre kontakter och behandling.

Kön, ålder och brottstyper bland de som får stöd av verksamheten

En majoritet av de som vänder sig till stödcentrum har varit utsatta för något av följande brott: misshandel, våldtäkt eller olaga hot. Att ha varit utsatt för andra former av vålds- och sexualbrott är också vanligt förekommande, samt bedrägeri eller rån.

De stödcentrum som vänder sig till unga brottsutsatta har olika åldersgränser. Flera av stödcentrumen tar emot unga upp till och med 21 år, men den övre åldersgränsen varierar. De flesta stödcentrum har ingen lägsta åldersgräns, medan vissa har en gräns på cirka tio år. Detta främst för att insatser till yngre barn ofta kräver att personalen har en särskild kompetens.

Trots att verksamheterna har åldersgränser kan många ta emot personer som är något äldre eller yngre. De som är mer strikta kan i stället hänvisa vidare den som söker stöd till andra verksamheter, som en brottsofferjour.

I verksamheterna riktade mot unga är könsfördelningen ofta relativt jämn bland de som verksamheten möter, med en viss överrepresentation av flickor i förhållande till pojkar. De pojkar som kommer till stödcentrum har oftast varit utsatta för någon form av våldsbrott medan flickor oftast utsatts för någon form av sexualbrott.

Sedan den nya polisförmedlingen av ärenden till brottsofferstödjande verksamheter infördes (se sida 18), har det fått en påverkan på vilka brottsutsatta som stödcentrumen möter.

Förändringar av målgruppen över tid

Under de senaste åren har många stödcentrum upplevt att allt fler söker stöd för bedrägerier och brott som skett online, till exempel grooming, spridning av nakenbilder eller andra former av sexualbrott.

En annan trend många stödcentrum sett senaste åren är att fler yngre brottsutsatta ungdomar och barn kommer till dem. Tidigare var det vanligare att ungdomar i tonåren sökte hjälp men de senaste åren har även yngre barn, runt åtta till tolv år, sökt och tackat ja till stöd på stödcentrum.

Verksamhetens övriga målgrupper: anhöriga, vittnen och förövare

De flesta stödcentrum tar emot fler målgrupper än enbart de som direkt utsatts för brott. Stöd erbjuds till vittnen, anhöriga och i vissa fall även förövare. I många fall kan en och samma person ha dubbla roller, det vill säga vara både brottsoffer och förövare. De är vanligt att anhöriga får stöd via stödcentrum, och ofta kommer föräldrar tillsammans med sitt barn som blivit utsatt för brott. Förövare eller anhöriga till förövare är målgrupper som mer sällan besöker stödcentrum, men som är välkomna hos några verksamheter.

Verksamheten erbjuder stödsamtal och andra insatser

Gemensamt för alla former av stöd är att stödcentrumen är flexibla och utgår från individens behov. Personalen på stödcentrumen beskriver hur vissa utsatta initialt är skeptiska till stöd men efter kontakt från verksamheten och information om det stöd som finns, kan personen ändå vilja ha fortsatt kontakt och stöd. Vidare menar personalen på stödcentrumen att det finns de som utsätts för brott som inte upplever att de behöver stöd, men uppskattar att de blir kontaktade med information om att det finns stöd att få. Den brottsutsatta uppfattar kontakten som en bekräftelse på att hen blivit utsatt för en särskild händelse, och att samhället finns där för att hjälpa. Det kan i sig bidra till att brottsoffret känner sig stärkt i situationen och upplever viss upprättelse.

Stödsamtal som kärnverksamhet

Alla stödcentrum erbjuder stödsamtal till verksamhetens målgrupper. Vissa erbjuder ett begränsat antal samtal, ofta mellan fem till sju stycken. Därefter kan personen antingen hänvisas vidare eller så måste en individuell behovsprövning göras, eftersom det krävs ett beslut i vissa kommuner för ytterligare stödsamtal. Andra stödcentrum har ingen begränsning av antalet stödsamtal. Många uppger att antalet är flexibelt och att maxantalet brukar räcka. Varje samtal kan se olika ut,

vissa är tio minuter långa medan andra är upp mot två timmar. Snittet är ungefär en timme hos många stödcentrum.

Stödsamtalen med brottsoffer och vittnen har ett liknande upplägg. Personerna vill ofta prata om känslor som uppkommit efter händelsen, eller veta varför de reagerar som de gör. Andra områden som avhandlas är känslor av skuld och skam, hur stödet ser ut, hur det var före brottet, hur livet ser ut nu och den utsattas sociala nätverk. Föräldrar vill, förutom att prata om sina egna känslor, ofta veta vad de kan göra för sitt barn och hur de på bästa sätt kan stödja barnet.

Möjligheter att anpassa stödet

Hur och var samtalet genomförs kan variera men utgångspunkten är vad den utsatta vill och har för behov. Främst sker stödsamtalen fysiskt, men stöd kan även ges via telefon, sms, videosamtal, sociala medier (till exempel Snapchat) eller e-post. Vissa brottsutsatta kan vara rädda för att besöka stödcentrum, till exempel för att någon de känner skulle kunna se dem gå dit. Andra som besöker stödcentrum föredrar andra sätt att mötas än i deras lokaler, som att ha stödsamtalen i en bil. Då kan den personen och personalen sitta bredvid varandra och de behöver inte ha ögonkontakt.

Verksamhetens praktiska insatser för brottsutsatta

Många stödcentrum erbjuder även praktiskt stöd. Det handlar ofta om att följa med på rättegång eller att göra ett studiebesök i domstolen. Den brottsutsatta får då i förhand veta hur det ser ut i lokalerna eller vad som kommer ske under rättegången. Personal kan även följa med till polisen, bland annat för att sitta med på förhör eller hjälpa till att göra en polisanmälan. Andra stödinsatser kan vara att hjälpa till att ringa till försäkringsbolag eller att fylla i en ansökan om brottskadeersättning. De kan även skriva intyg till exempelvis CSN för att ge en förklaring till frånvaro från skolan.

Information och rådgivning en viktig del av stödet

Stödsamtalen innehåller ofta information och rådgivning. Bland annat förklarar personalen på stödcentrum hur en rättegång går till och rättsprocessen i stort. Det kan röra information om vilka rättigheter som personen har och hur det går till att ansöka om ersättning vid brott. De unga brottsutsatta har ibland frågor om sin polisanmälan och då kan stödcentrum ofta hjälpa till att inhämta den informationen.

För många brottsutsatta kan information vara tillräckligt och något stödsamtal behöver inte genomföras. De intervjuade framhåller att det ibland räcker för den

brottsutsatta att få allmän eller riktad information vid det initiala kontakttillfället, ofta via telefon.

Rådgivning kan handla om att ge personen råd om hur de kan hantera sina känslor, hur de kan berätta för kompisar, föräldrar eller andra vuxna, var de kan söka vidare hjälp eller hur de kan skydda sin integritet online eller på andra sätt ta hand om sig själv.

Del av kommunens krisstöd och andra uppgifter för stödcentrum

Att personalen på stödcentrum föreläser för allmänheten eller olika grupper är också vanligt. Det kan handla om att informera om stödcentrums verksamhet men också om annat, som särskild brottsutsatthet eller reaktioner vid brott.

Stödcentrum är i vissa fall en del av kommunens krisstöd eller krisorganisation och aktiveras vid större händelser. De ger stöd till de som påverkats och är i behov av hjälp. Det kan exempelvis bli aktuellt om det skett en sprängning eller skjutning. Då kan personal från stödcentrum åka ut till det drabbade området för att informera om och erbjuda stöd av verksamheten. I enstaka fall har stödcentrum jourverksamhet för att kunna stödja vid särskilda händelser.

Medling ofta en del av stödcentrumens uppdrag

Stödcentrum är i många fall även ansvariga för att anordna medling i kommunen. Deras uppdrag innebär inte bara att genomföra själva mötet, utan också att förbereda både den brottsutsatta och gärningspersonen, samt säkerställa att deltagandet sker frivilligt. För den brottsutsatta kan medling ge möjlighet till svar på frågor, en känsla av att bli lyssnad på och en chans till upprättelse. Medlaren har en neutral roll och ser till att samtalet sker på ett respektfullt och rättvist sätt (Socialstyrelsen 2020). Verksamheten regleras i Lag (2002:445) om medling med anledning av brott.

Samverkan inom kommunen och med externa aktörer krävs för att möjliggöra stöd till utsatta

Det är sällan att de som utsätts för brott själva vänder sig till stödcentrum för att söka stöd. I intervjuerna uppger de flesta stödcentrum att det troligtvis beror på bristande kännedom bland allmänheten, men även att utsatta inte alltid orkar ta initiativ till kontakt eller inte tror att de har rätt till stöd. Om det är den brottsutsatta som tar kontakt initieras det oftast genom att personen ringer, sms:ar eller skickar e-post till verksamheten via ett kontaktformulär på kommunens webbplats.

Det är däremot mycket vanligare att verksamheten kontaktar utsatta och erbjuder stöd, efter att verksamheten fått signaler om att någon har varit med om ett brott och kan behöva stöd, eller att någon utsatt har efterfrågat stöd. Stödcentrum är därför beroende av en välfungerande samverkan med andra verksamheter, såväl internt i kommunen som med externa aktörer.

Kännedomen brister ofta internt i kommunen och kräver ett kontinuerligt implementeringsarbete

Flera stödcentrum lyfter behovet av en fungerande intern samverkan i kommunen. Utmaningen flera stödcentrum betonar är att verksamheten inte är känd internt i kommunen eller att den glöms bort. En anledning kan vara att kännedomen är personbunden, och då flera kommuner har en ganska stor personalomsättning finns risken att kunskapen försvinner. Det innebär att stödcentrumen måste lägga mycket tid på att informera och påminna om det stöd som brottsutsatta kan få via verksamheten, även internt.

Flera betydelsefulla samarbetspartners inom kommunen

En viktig samarbetspartner för många stödcentrum är mottagningsenheten som tar emot ärenden och fördelar dem vidare. Mottagningsenheten är en nyckelfunktion som behöver kunskap om att stödcentrum finns och vilket stöd som verksamheten ger. Stödcentrum kan även få ärenden från andra enheter inom socialtjänsten eller andra delar av kommunen. Stödcentrumen samverkar med andra verksamheter som ungdomsmottagningen, fritidsgårdar och elevhälsan. Det är viktigt för att nå brottsutsatta som behöver stöd, och för att kunna slussa vidare de som behöver annat eller mer omfattande stöd.

Många stödcentrum för unga samverkar med skolor

En annan aktör som flera stödcentrum samverkar med är skolor. Genom denna samverkan kan skolpersonal få vägledning i hur de kan bemöta elever som utsatts för brott och behöver extra stöd, samtidigt som stödcentrum erbjuder samtal, rådgivning och praktisk hjälp direkt till den unga.

Personalen på stödcentrum håller även föreläsningar för personal på skolor eller fritids- och ungdomsgårdar, bland annat om hur samtal med barn som varit utsatta för brottsliga händelser kan genomföras eller vilka insatser som kan erbjudas till dem. Detta görs både i syfte att vidareutbilda aktörerna och förebygga brott, men även i syfte att marknadsföra den egna verksamheten.

Det finns även stödcentrum som samverkar med kuratorer på skolor. Kuratorerna kan vända sig till stödcentrum för vägledning i möten med elever. Ibland görs bedömningen att det är bättre att eleven får fortsatt stöd med en befintlig kuratorskontakt, i stället för att överföras till stödcentrum. Det finns även möjligheter för personalen på stödcentrum att nyttja kuratorernas rum på skolorna för stödsamtal.

Extern samverkan och kontinuerlig information om verksamheten till andra aktörer

Stödcentrumen samarbetar ofta med flera olika aktörer, främst för att öka kännedomen om verksamheten och med målet att nå fler som utsatts för brott och erbjuda stöd. Generellt läggs mycket tid på att arbeta med nätverk – både för att informera om verksamheten och för att kontinuerligt påminna om möjligheten att hänvisa vidare de som utsatts för brott som har stödbehov. Stödcentrumen vittnar om att verksamheten lätt glöms bort, särskilt på grund av personalomsättningar och organisationsförändringar hos de externa aktörerna. Fungerande samarbeten bygger ofta på personliga kontakter.

Vissa stödcentrum samverkar med den lokala brottsofferjouren. Bland annat har stödcentrum, som riktar sig till unga brottsutsatta, fått ärenden överförda från brottsofferjouren när jouren kommit i kontakt med någon yngre.

Andra samverkanspartners är domstolar, länsstyrelsen, tjejjourer, barnahus, regionen (som barn- och ungdomspsykiatri), Åklagarmyndigheten, Kriminalvården, Skatteverket och advokatbyråer. Vissa stödcentrum samverkar även med tingsrätten som ger stödcentrumen listor om vilka som ska vittna i kommande rättegångar. Stödcentrum kan på så sätt kontakta vittnen med en förfrågan om de önskar stöd från stödcentrum.

En viktig samarbetspartner för många stödcentrum är Polismyndigheten, och ett antal stödcentrum sitter fysiskt i eller i närheten av polisens lokaler. Hur

stödcentrum samarbetar med polisen skiljer sig åt mellan stödcentrum, men det kan till exempel vara genom regelbundna lokala träffar där verksamheten bland annat kan få ta del av lägesbilden i sin närmiljö. Det kan även vara att stödcentrum har en utsedd poliskontakt som de kommunicerar direkt med. Stödcentrum för unga brottsutsatta har främst haft kontakt med ungdomsutredarna på polisen.

Polismyndigheten nämns återkommande som ett exempel där kvaliteten på samarbetet varierat över tid. Verksamheterna har i regel haft mer samarbete när någon inom den lokala polisen sett ett värde i det. Den lokala poliskontakten har då engagerat sig för att få till ett fungerande arbetssätt mellan verksamheterna. Exempel på ett antal sådana engagemang har lyfts fram av olika stödcentrum i granskningen, liksom hur kontakten minskat då individen slutat alternativt att det skett organisationsförändringar hos polisen.

Ny polisförmedling försvårar för verksamheten att nå brottsoffer

Sedan stödcentrum startats har samarbetet med polisen varit viktigt för att nå brottsoffer. Främst genom polisens arbete med att förmedla brottsoffers kontaktuppgifter till brottsofferstödande organisationer, oftast via den lokala brottsoffer- och personsäkerhetsverksamheten inom myndigheten. I flera fall har stödcentrum även haft ett eget fack hos polisen där främst ungdomsutredarna lagt ärenden till stödcentrum. Flera stödcentrum fick tidigare även kontaktuppgifter till utsatta som inte fått frågan om de behövt stöd. Stödcentrum kontaktade sedan brottsoffret för att erbjuda stöd och ge information om sin verksamhet.

Den 11 februari 2025 övergick polisen till att förmedla alla som utsatts för brott som uttryckligen bett om stöd till Brottsofferjouren Sverige, som i sin tur ansvarar för att på ett opartiskt sätt fördela ärendena vidare till relevanta stödorganisationer för brottsoffer. I och med detta ska polisen även helt sluta förmedla kontaktuppgifter där det inte finns ett uttryckligt samtycke (Polismyndigheten 2025).

Personal på merparten av stödcentrumen upplever att förändringen har försvårat samarbetet mellan dem och polisen. Till exempel har den nya förmedlingen inneburit att polisen helt slutat vidarebefordra kontaktuppgifter från de som är under 15 år. Genom den nya förmedlingen har dessutom ärendeinflödet för resterande åldrar minskat kraftigt hos en majoritet av alla stödcentrum, och vissa stödcentrum har bara fått något enstaka ärende. Då flera av stödcentrumen har haft polisen som huvudsaklig samarbetspartner för att nå utsatta, har det haft en stor påverkan på verksamheten.

Samverkan mellan olika kommuner

Stödcentrum i en kommun kan även utföra insatser till medborgare i andra kommuner. Hur avtal och samverkansstrukturen ser ut skiljer sig åt. Det kan vara en mindre kommun som har ett avtal med en större som erbjuder tjänsten. Det kan även vara att flera kommuner aktivt samverkar kring ett stödcentrum, där det även finns strukturer för gemensamma beslut om verksamheten på en högre nivå. Till exempel är Stödcentrum Nordväst en verksamhet som bygger på samverkan mellan åtta olika kommuner.¹ Stödcentrum Nordväst styrs främst av en styrgrupp bestående av socialchefer från de tillhörande åtta kommunerna.

Utmaningen som dessa stödcentrum lyfter fram är att det behövs ytterligare tid för informationsspridning och nätverkande. Inte minst behöver socialtjänst och andra delar av flera kommuner ha kännedom om verksamheten så att de hänvisar utsatta vidare. Upplevelsen är att det finns en ökad risk att verksamheten glöms bort, om den inte ligger i den egna kommunen.

Flera stödcentrum samverkar även med varandra, bland annat för att dela erfarenheter och efterfråga vägledning. Dessutom anordnas regelbundet en konferens där samtliga stödcentrum i Sverige är välkomna att delta.

Länsstyrelsen som en samordningsfunktion för olika stödcentrum

Huvudansvaret för verksamheterna ligger lokalt på kommunen eller i det enstaka fallet på den lokala brottsofferjouren. I Stockholms län fungerar dessutom Länsstyrelsen i Stockholm som en samordnande aktör för länets över tio enskilda stödcentrum.

Det innebär i praktiken att kommunerna har det direkta ansvaret för stödcentrum. Länsstyrelsen fungerar som en regional samordnare och stödinstitans, som kan underlätta samarbetet över kommungränserna, spridning av goda exempel och ökad likvärdighet i hela länet. Samverkan via länsstyrelsen sker både på verksamhetschefsnivå och mellan personalen på stödcentrumen.

Personal, arbetsroller och organisatoriska förutsättningar

De som arbetar på stödcentrum är framför allt utbildade socionomer, kuratorer eller beteendevetare. Dessutom har många gått kompletterande utbildningar och vissa även påbyggnadsutbildningar som grundläggande psykoterapiutbildning (steg 1).

¹ Ekerö, Järfälla, Sigtuna, Sollentuna, Solna, Sundbyberg, Upplands-Bro och Upplands Väsby.

Personal på vissa stödcentrum har extern handledning med jämna mellanrum. Då får de möjlighet att diskutera frågor och problem med en handledare, som kan ge råd och tips på hur personalen kan tänka och agera i möten med brottsutsatta.

Kompetens och kunskap om brottsutsatthet

Personalen på stödcentrumen uppger att de har den kunskap de behöver i sitt arbete men att det alltid går att fördjupa sin kunskap. Personal på flera stödcentrum lyfter vikten av att ha kunskap om de som utsätts för brott – som reaktionsmönster, sätt att bemöta målgruppen samt kunskap om andra stödjande verksamheter eller insatser som de utsatta kan behöva. Flera framhåller att specialiserad kunskap krävs för att kunna ge ett stöd av hög kvalitet till den specifika målgruppen. Det finns även andra perspektiv som personalen på stödcentrum upplever att de kan behöva i sitt arbete. Det kan exempelvis handla om kunskap att bemöta personer med psykiatrisk funktionsnedsättning eller personer som både är förövare och brottsoffer.

Olika metoder används för att möta brottsutsatta

En del stödcentrum använder sig av en särskild metod i samtal med de brottsutsatta. Det kan till exempel vara modellen signs of safety, motiverande samtal eller traumamedveten omsorg (Socialstyrelsen 2018; Statens beredning för medicinsk och social utvärdering 2022; Rädda Barnen 2018). Mest förekommande är däremot metoden responsed-based practice (Hydén m.fl. 2016) som ungefär hälften av stödcentrumen använder sig av. Andra blandar olika metoder eller utgår från individens behov och reaktioner.

Bemanning i stödcentrums verksamhet

På varje stödcentrum arbetar det mellan en och nio personer. De flesta stödcentrum har cirka en till tre personer anställda. Det är vanligt att arbetet i stödcentrum endast utgör en del av de anställdas tjänst, vilket innebär att medarbetarna har ett flertal andra arbetsuppgifter utanför stödcentrums verksamhet. Hur mycket de arbetar kan bero på inflödet av ärenden.

Många upplever att det funkar bra med det antalet personer de är, men de som är färre upplever att det kan bli sårbart när någon har semester, är föräldraledig eller blir sjuk. Att det ofta är få personer som arbetar på stödcentrum kan leda till en känsla av att de själva behöver driva arbetet framåt för att säkerställa att verksamheten förblir prioriterad. Inte minst om närmaste chef är ansvarig för flera olika verksamheter med olika inriktningar.

Stödcentrumens lokaler och tillgänglighet

Majoriteten av stödcentrum för brottsutsatta har en eller flera egna fysiska lokaler som ligger centralt i kommunerna. Några stödcentrum delar lokal med andra verksamheter, till exempel polisen, barnahuset eller ungdomsmottagning. Många stödcentrum har även möjlighet att nyttja andra lokaler och rum i kommunen om det finns behov av det.

Stödcentrumen har ofta både kontorsrum och ett eller flera samtalsrum, samt ett väntrum. Samtalsrummen brukar vara anpassade och inredda i en lugn och avslappnad stil, särskilt om det är en verksamhet riktad till barn och unga. Det kan även finnas föremål i rummet som barnet eller den unga kan använda, som gosedjur, fidget spinner eller papper och penna.

Personalen i stödcentrum för unga brottsutsatta kan även träffa den utsatta på andra platser än i deras samtalsrum. Ibland går de exempelvis på en promenad tillsammans eller träffas på ett kafé.

Utmaningar med lokaler

Några stödcentrum för unga har lokaler i samma byggnad som polishuset. Det kan dock innebära ett problem då det finns en risk att stöta på den som utsatt personen för brott. En sådan risk finns ibland även i lokaler som andra stödcentrum huserar i, då de kan dela lokaler med annan kommunal verksamhet eller att verksamheten också arbetar med medling. Flera stödcentrum framhåller att det finns en stor medvetenhet om säkerhetsfrågor avseende lokalerna och att risken för att möta gärningsperson eller andra hotfulla personer är minimala.

Flexibilitet i stödcentrums verksamhet

De brottsutsatta som har behov av stödsamtal erbjuds oftast en tid inom några dagar från första kontakt. Stödcentrumen är i regel öppna kontorstid på vardagar. Många uppger att de även arbetar med viss flexibilitet och har möjlighet att träffa personen på eftermiddagen eller kvällen. Det är särskilt viktigt för utsatta barn och unga att det finns möjlighet att träffas utanför skoltid. Några verksamheter nämner även att om någon brottsutsatt är i kris, försöker de erbjuda stöd vid andra tider.

Verksamheterna har inte drop-in, utan bokar främst tider i förväg i samråd med den brottsutsatta. Majoriteten av bokningarna sker genom telefon eller annan direktkontakt, medan vissa stödcentrum erbjuder bokningar via ett bokningssystem.

Stödcentrumens ärendehantering och nya socialtjänstlagen

Hos de flesta stödcentrum går det att vara anonym och den utsatta behöver inte uppge sitt namn eller lämna annan personlig information. Sedan den nya socialtjänstlagen trädde i kraft under sommaren år 2025, erbjuder inte vissa stödcentrum längre anonymitet fullt ut. Lagen har tolkats olika och för vissa stödcentrum är det fortsatt oklart vad den nya socialtjänstlagen kommer att innebära i praktiken för verksamheten.

Personalen för oftast minnesanteckningar under samtalen, så att de kan minnas vad de pratat om. Minnesanteckningarna förvaras i journalskåp och strimlas efter att kontakten med personen upphört. Det framkommer även att det har varit fördelaktigt att föra minnesanteckningar även av andra anledningar. Bland annat kan juridiska ombud höra av sig för information om hur många gånger stödcentrum träffat den brottsutsatta, och då kan minnesanteckningar vara till hjälp.

Det framkommer att några stödcentrum kan erbjuda ett antal (ungefär fem) stödsamtal utan att ett ärende öppnas. Därefter behöver ett ärende öppnas och då sker även journalföring. Vissa stödcentrum har tolkat att den nya socialtjänstlagen innebär att de kan erbjuda fler stödsamtal än tidigare, eftersom insatserna kan ses som förebyggande åtgärder. Flera stödcentrum betonar dessutom att deras arbete även är brottsförebyggande.

Merparten av stödcentrumen registrerar statistik för sin verksamhet. Kommunerna eller verksamheterna har själva valt vilka uppgifter de registrerar. Det kan vara antal kontakter, besök eller utsatta personer som fått stöd. Det är även vanligt att registrera bakgrundsinformation som den utsattas ålder, kön och vilket brott som personen utsatts för.

Strategier för informationsspridning och synlighet

Det framkommer att många stödcentrum upplever att de är ganska anonyma i kommunen och behöver bli mer synliga. Många stödcentrum marknadsför sig själva för att öka kännedomen om sin verksamhet. Det gör de bland annat genom att ta fram visitkort, affischer och broschyrer. Broschyrerna har även ibland översatts till flera olika språk. Några har även tagit fram informationsfilmer eller genomfört kampanjer om verksamheten och vad brottsutsatta kan få för hjälp från stödcentrum. Ett stödcentrum skickar exempelvis regelbundet information om deras verksamhet till alla elever som går i sjunde klass i kommunen. Vissa stödcentrum har ansökt om medel från Brottsofferfonden för att kunna genomföra sin marknadsföring.

Vid större händelser och situationer, till exempel vid ett sprängdåd, har några stödcentrum valt att sprida riktad information, bland annat genom utskick, broschyrer i trappuppgångar och synliggjort information om verksamheten på startsidan på kommunens webbplats. Personalen kan även befinna sig fysiskt i det drabbade området för att synas och förmedla att stöd finns tillgängligt vid behov.

Personalen från stödcentrum är ibland ute i skolor, på mässor eller vid andra tillfällen bland allmänheten, för att informera om verksamheten. Verksamheten kan även höra av sig till exempelvis barn- och ungdomspsykiatri, fritidsgårdar, socialtjänsten och civilsamhället för att erbjuda föreläsningar om verksamheten.

Utåtriktat arbete som del av tjänsten

En del stödcentrum har personal som arbetar en viss procent med marknadsföring och utåtriktat arbete, medan andra inte har någon aktiv kommunikationsplan om hur de sprider information om verksamheten. Det kan bero på att personalen inte har tillgång till kommunikationskompetens eller att det inte finns utrymme eller ekonomiska medel till det.

Diskussion

I dag saknas lagstiftning som konkretiserar vilket generellt brottsofferstöd en kommun ska erbjuda. Av socialtjänstlagen framgår att kommuner ska erbjuda brottsofferstöd, men lämnar till kommunerna att i enlighet med det kommunala självstyret själva definiera ramarna för sin brottsofferstödande verksamhet. Som en följd av skillnader i prioritering och resursfördelning finns det stora variationer i det kommunala brottsofferstödet omfattning och kvalitet över landet.

Skillnaden mellan kommuner anses motiverad utifrån olika ekonomiska och demografiska förutsättningar hos respektive kommuner, och de måste ges möjlighet att anpassa sin socialtjänst utifrån det. Många av landets kommuner befinner sig i en svår ekonomisk situation och måste prioritera sina resurser. Det kan däremot ses som ett problem att kommunerna saknar ramar för vilket stöd de ska erbjuda brottsoffer, utan att ramarna skulle innebära en detaljstyrning av arbetet.

Den genomförda granskningen visar att stödcentrum för brottsutsatta fungerar som en av få resurser för individer som utsatts för olika sorters brott, inte minst unga. Flera kommuner ger i dag inte riktat brottsofferstöd till brottsutsatta, oavsett vilket brott som de utsatts för (Brottsoffermyndigheten 2024). Att det redan finns en lättillgänglig och professionell organisering av brottsofferstödet i 42 av landets kommuner är något som övriga kommuner bör uppmärksamma och inspireras av.

Brist på tydliga ramar försvårar likvärdighet över landet

Det står kommuner fritt att styra över verksamheten stödcentrum, eller bestämma om de ska driva stödcentrumverksamhet över huvud taget. Därav kan ett stödcentrums organisering, ambitionsnivå och målgrupp skilja sig markant mellan olika kommuner.

Då det saknas detaljerad reglering av det generella brottsofferstödet kan det ha en normativ effekt, och signalera till kommuner att brottsofferstöd är mindre viktigt än andra områden. Det riskerar i praktiken att leda till att stödcentrumverksamheten ges en undanskymd roll i den kommunala prioriteringen, särskilt i mindre kommuner där resurserna är hårt ansträngda.

Utifrån det blir verksamheten stödcentrum sårbar och svårhanterlig. När det saknas ramar eller riktlinjer för hur en verksamhet ska organiseras, ökar risken att verksamheten blir personberoende och sårbar för förändringar. Effekten blir tydlig i myndighetens studie, då stödcentrum ofta är beroende av enskilda

personer som skapat fungerande strukturer och arbetssätt. Om den eller de personerna sedan försvinner, kan verksamheten försämrans kraftigt eller riskera att upphöra. Att enskilda kommuner har utarbetade rutiner är viktigt, men gemensamma nationella riktlinjer för verksamheten skulle vara av stort värde. Dels då kommuner skulle ha ett ramverk att utgå från, dels då en likvärdighet mellan olika kommuners stödscentrumverksamhet skulle möjliggöra större utbyte av erfarenheter.

Avsaknaden av konkret lagstiftning bidrar i dag till en otydlighet hos kommunerna angående deras ansvar och vilken ambitionsnivå som bör eftersträvas. Det skapar även en betydande risk för geografiska skillnader av brottsofferstödet, något som Brottsoffermyndigheten även konstaterat som en problematik i tidigare studier (Brottsoffermyndigheten 2024). När ansvaret är svagt reglerat blir det svårare att ställa krav och följa upp kvaliteten. Brottsoffermyndigheten anser att det behövs en konkret lagstiftning om brottsofferstödet, och att den bör skapas i likhet med lagen om kommuners ansvar för det brottsförebyggande arbetet (2023:196).

Riktlinjer möjliggör uppföljning av verksamheten

Möjligheten till uppföljning av verksamhetens kvalitet skulle även underlättas med tydligare riktlinjer. Genom att stödcentrum inte har nationella riktlinjer, arbetssätt och metoder, innebär det att verksamhetsutveckling och kvalitetsarbete försvåras. Socialstyrelsen har sedan tidigare visat att det saknas möjligheter att följa upp tillgången till likvärdigt brottsofferstöd i landet (Socialstyrelsen 2021). När kommunerna organiserar och bedriver verksamheten på så skilda sätt saknas en gemensam grund att utvärdera den mot, vilket i praktiken gör det svårt att följa och jämföra resultat samt identifiera problem- och utvecklingsområden. Det leder också till att potentiella synergieffekter går förlorade, eftersom lärdomar, metoder och framgångsfaktorer inte kan överföras mellan kommuner på ett systematiskt sätt. På sikt riskerar det att hämma utvecklingen av ett mer likvärdigt och kunskapsbaserat brottsofferstöd.

En definition av vad som är ett stödcentrum

I dagsläget saknas en gemensam definition av vad som ska räknas som ett stödcentrum för brottsutsatta. Det skapar otydlighet eftersom det finns verksamheter med liknande funktioner och arbetssätt som inte själva benämner sig som stödcentrum, trots att de i praktiken fyller samma roll.

Det finns ett behov att åtminstone avgränsa definitionen till en specialiserad och yrkesmässig verksamhet som systematiskt arbetar med att stödja personer som har utsatts för olika sorters brott. Organisatoriskt kan verksamheten vara fristående eller en del av en bredare verksamhet, mottagning eller funktion.

Målgruppen är ofta unga – finns potential att nå fler utsatta

Målgruppen som stödcentrum vänder sig till varierar mellan olika kommuner. I de flesta fall är verksamheten specifikt inriktad mot barn och unga som utsatts för brott. Andra stödcentrum har en bredare målgrupp och tar emot brottsutsatta oavsett ålder, vilket skapar möjligheten att erbjuda fler riktat brottsofferstöd.

Att stödcentrum vänder sig till barn och unga har tydliga fördelar genom att verksamheten kan specialisera sig och bygga upp kompetens kring barns behov, kommunikation och reaktioner på trauma. En smalare målgrupp gör det möjligt att anpassa metoder, miljö och samverkan med exempelvis skola, socialtjänst och barn- och ungdomsutredare. Om en verksamhet som i dag arbetar med unga vill bredda sin verksamhet till att omfatta alla som utsätts för brott, behöver barnperspektivet tas i beaktande. Det finns annars en risk att det perspektivet försvagas i den nya bredare verksamheten.

Samtidigt kan en åldersmässig avgränsning innebära att andra brottsutsatta grupper, som vuxna och äldre, står utan tillgång till specialiserat stöd, trots att även de kan ha ett stort behov. När stödcentrum tar emot personer i alla åldrar skapas en mer jämlik tillgång till stöd, men det ställer andra krav på bland annat personalens kompetens och ett behov att anpassa stödet till olika personer, åldrar, bakgrund och livssituationer.

Det behövs särskild kunskap för att ge stöd till brottsoffer

Att det krävs särskild kunskap för att stötta brottsutsatta, inte minst unga personer, framhålls av flera som arbetar på stödcentrum. Att det krävs kompetens och sakkunskap när man arbetar med brottsoffer är även något som framhålls i Socialstyrelsens handbok vid våld i nära relationer (Socialstyrelsen 2023). Utmaningen för de kommuner och de verksamheter som inte återkommande möter brottsoffer är att ha adekvat kompetens för att kunna

ge ett gott stöd. Förutom att förvärva erfarenhet genom att kontinuerligt möta brottsoffer, krävs det att personal har en fördjupad sakkunskap som kan omsättas i det praktiska arbetet. Utöver lämplig kompetens behöver personalen få möjlighet att uppdatera kunskapen kontinuerligt, som att få lära sig nya metoder och få en aktuell bild av brottsutvecklingen i samhället.

Stödcentrumen måste vara aktiva då få brottsutsatta själva söker stöd

En viktig faktor för stödcentrumens arbete och ärendeinflöde är att olika aktörer inom rättsväsendet och samhällets stödstrukturer har kännedom om verksamheten, samt vet hur de kan hänvisa de som utsätts för brott till stödcentrumen. När polisen, socialtjänsten, skolor, vården och andra relevanta aktörer har god kännedom om stödcentrum ökar sannolikheten att personer i behov snabbare får kontakt med stödcentrum och möjlighet till stödinsatser. Bristande kännedom kan leda till att personer faller mellan stolarna och inte får det stöd de har rätt till.

I en tidigare studie av Brottsoffermyndigheten beskrev flera kommuner som inte har ett stödcentrum att de kan ge stödsamtal till brottsoffer, oavsett vilket brott de utsätts för (Brottsoffermyndigheten 2025). Det beskrevs däremot som en sällanhändelse då det var mycket ovanligt att kommunerna aktivt sökte upp målgruppen för att erbjuda stöd.

Genom tydlig information, rutiner och regelbunden samverkan mellan samhällets olika aktörer som möter samma målgrupp som stödcentrum kan fler som utsätts för brott nå fram till verksamheten, vilket ökar både verksamhetens ärendeinflöde och utsattas möjligheter att få sina rättigheter tillvaratagna.

Intern samordning behöver förbättras inom kommunerna

Det är anmärkningsvärt att granskningen visar att det ofta finns en låg kännedom om stödcentrumens existens internt i de kommuner som har en sådan verksamhet. Det kan innebära att barn som kommunen har identifierat som brottsoffer, inte får erbjudande om stöd från en befintlig specialiserad verksamhet. Företrädare för stödcentrum måste därför lägga mycket tid på intern samverkan och information. Det vittnar om att många kommuner behöver en mer strukturerad intern kommunikation, både vad gäller att synliggöra kommunens möjligheter att stödja de som utsätts för brott och att hänvisa dem till befintlig stödverksamhet.

Samverkan mellan kommuner för att möjliggöra verksamheten

Det är vanligare att större kommuner har stödcentrum jämfört med mindre kommuner. Det innebär att de som blir brottsutsatta i mindre kommuner sannolikt inte har en liknande tillgång till stöd som de boende i större kommuner. Det är sedan tidigare känt att det är vanligare med specialiserade brottsofferstödjande verksamheter i större kommuner, bland annat för att befolkningsunderlaget kan möjliggöra en sådan satsning (Brottsoffermyndigheten 2024). Samtidigt är stödcentrum en relativt bred verksamhet som vänder sig till de flesta brottsoffer, vittnen och anhöriga oavsett vilket brott de utsatts för. Sannolikt finns det betydligt fler som skulle kunna dra nytta av en sådan verksamhet än de som stödcentrum når fram till i dag.

Ett antal kommuner hänvisar brottsutsatta till stödcentrum i en större grannkommun som de har avtal med. Om det finns en välfungerande verksamhet i en närliggande kommun kan det vara att föredra för mindre kommuner. Vid sådana arrangemang blir det än viktigare att arbeta med information och implementering så att verksamheten är känd i alla kommuner som erbjuder eller har tillgång till stödet. Stödcentrumet måste även arbeta med extern marknadsföring och nätverkande med andra aktörer i samtliga kommuner. Annars finns risken att få brottsoffer från den andra kommunen hittar till den stödjande verksamheten. Det finns även en risk att om det inte finns ett bra samarbete och kännedom om verksamheten, kan avtalet i förlängningen avslutas på grund av att felaktiga slutsatser dras om att få brottsoffer behöver stöd.

Det kan vara att föredra att kommuner samverkar och driver ett stödcentrum gemensamt. Även om en kommun har huvudansvaret är det en fördel om kommunerna samverkar i större utsträckning och gemensamt tar beslut om verksamhetens större frågor. Förutom att det kan vara en resurseffektiv åtgärd, kan det medföra ett större engagemang och fokus på stödcentrumets verksamhet i alla anslutna kommuner och att brottsofferområdet generellt hamnar mer i fokus i kommunerna.

Ett behov av samordning av verksamheterna

Redan år 2008 konstaterade Ann Hellströmer och Ulrika By att:

Det pågår i dag många olika projekt runt om i landet där man arbetar med unga brottsoffer och med att försöka stötta unga som är rädda för att vittna. Det är bra och utvecklingen går framåt. Ännu saknas dock en organiserad samverkan där man sitter tillsammans och har ett gemensamt ansvar.

(Hellströmer & By 2008)

Trots det finns det i dag, 18 år senare, fortfarande ingen nationellt organiserad samverkan mellan landets stödcentrum i Sverige. I samtalen med stödcentrumen är det fortsatt något som efterfrågas. Upplevelsen hos flera stödcentrum är att de känner sig sårbara, både internt inom kommunen som i relation till andra aktörer. Möjligheten till samverkan mellan verksamheterna behövs och skulle både stärka de enskilda stödcentrumen och utveckla verksamhetstypen på en övergripande nivå.

Brottsoffermyndigheten tog år 2024 fram ett förslag på en samordningsstruktur för stöd och insatser gentemot brottsoffer på lokal, regional och nationell nivå (Brottsoffermyndigheten 2024). Myndigheten föreslogs bli nationell samordnare och fick senare uppdraget nationell strategisk samordnare för brottsofferfrågor av regeringen under hösten år 2024. Brottsoffermyndigheten föreslog vidare att kommunerna ska få det lokala samordningsansvaret och länsstyrelserna det regionala ansvaret för brottsofferstödet, men det har ännu inte realiserats. Ett positivt exempel i sammanhanget är Länsstyrelsen Stockholm som tagit på sig ansvaret att fungera som regional samordnare för stödcentrumen i området. Det ger en arena för verksamheterna att samarbeta och byta erfarenheter. Brottsoffermyndigheten ser en stor potential i att utveckla ett system där länsstyrelserna i landet får ett regionalt ansvar för samordning av stöd till brottsoffer.

Polisen en viktig samarbetspartner som inte upplevs lika tillgänglig

Det är mycket problematiskt att stödcentrumen signalerar att överföringen av ärenden från polisen brister. Det har sannolikt inneburit att brottsoffer i behov inte nåtts av stödet och informationen om att stödcentrumen kan erbjuda stöd. Upplevelsen hos stödcentrumen är att den nya förmedlingen även inneburit minskad lokal samverkan mellan polis, socialtjänst och andra verksamheter.

Tidigare etablerade samarbeten och kontakter mellan verksamheter och personal har försvagats, vilket lett till att informationsutbytet, förmedlingen och kännedomen om varandras roller och resurser har minskat.

Samverkan mellan polis och stödcentrum fungerar väl på vissa platser. Men det är viktigt att det samarbetet inte blir personberoende och drivs av enskilda individer inom polisen. Det behövs andra strukturer som är mer beständiga över tid.

Polisen behöver ta ett aktivt ansvar och informera utsatta var de kan få stöd och hjälp. Polis och andra anställda inom myndigheten som systematiskt möter brottsoffer behöver därför ha god kännedom om befintliga stödfunktioner, inte minst de som verkar lokalt. Det handlar inte enbart om kunskap om att det finns olika stödfunktioner, utan även veta vilket stöd som aktörerna ger och till vilken målgrupp. Det är särskilt angeläget att kunna ge korrekt och målgruppsanpassad information till unga personer, som inte alltid har kunskapen eller förmågan att själva söka stöd.

Brottsoffermyndighetens rekommendationer

Först och främst ser Brottsoffermyndigheten mycket positivt på utvecklingen som skett sedan de första stödcentrumen för brottsutsatta skapades vid millennieskiftet, och att verksamheten nu finns tillgänglig i 42 av landets kommuner. Bedömningen är att samtliga stödcentrum utför ett viktigt och värdefullt arbete för personer som utsatts för brott. Samtidigt finns behov av att utveckla och tydliggöra verksamheten.

Brottsoffermyndigheten framhåller följande rekommendationer:

- **Alla kommuner i Sverige bör erbjuda brottsoffer stöd via ett stödcentrum i egen regi eller i samverkan med andra kommuner.**

Alla större kommuner bör kunna erbjuda stöd från ett eget stödcentrum. Kommuner av mellanstorlek kan samverka och dela resurser. Mindre kommuner kan även ingå avtal med en större kommun om att erbjuda stöd via den större kommunens stödcentrum.

Behov och inriktning på verksamheten bör primärt grundas på de underlag som finns, som kriminalstatistiken som Brottsförebyggande rådet löpande tar fram. På detta sätt kan verksamheterna inriktas mot de grupper där behovet av stöd är som störst, och resurserna användas på ett så träffsäkert och effektivt sätt som möjligt. Det krävs även att kommunen kontinuerligt håller sig uppdaterad angående brottsutvecklingen lokalt och gör de anpassningar av verksamheten som behövs.

Om kommunen saknar ett stödcentrum för brottsutsatta som riktar sig till alla åldrar, rekommenderar myndigheten att varje kommun åtminstone ska kunna erbjuda ett stödcentrum för unga som blivit utsatta för brott. Det bör även finnas upprättade rutiner för att erbjuda stöd till vuxna brottsoffer oavsett vilket brott de utsatts för, samt ge stöd vid behov.

Extern finansiering av stödcentrum från Brottsofferfonden

För att underlätta etablering av nya stödcentrum finnas möjlighet att ansöka om ett startbidrag ur Brottsofferfonden. Bidraget kan exempelvis hjälpa till med att täcka initiala kostnader och säkerställa att verksamheten kan komma igång med tillräckliga resurser och personal, vilket stärker förutsättningarna för ett långsiktigt och hållbart stöd till brottsutsatta.

Stödcentrum som vill utveckla sin verksamhet eller genomföra särskilda satsningar kan ansöka om finansiering från Brottsofferfonden. Även kommuner som är intresserade att starta ett nytt stödcentrum kan få finansiering för detta.

För mer information, se www.brottsoffermyndigheten.se/sok-projektmedel/

- **Det behövs nationella riktlinjer för verksamheten.**

För att säkerställa en likvärdig och rättssäker hantering över hela landet bör nationella riktlinjer för stödcentrum för brottsutsatta utarbetas. Genom sådana riktlinjer kan verksamheterna ges en gemensam struktur, tydliga ansvarsområden och enhetliga arbetsmetoder. Detta skulle samtidigt bidra till kvalitetssäkring och likvärdig tillgång till stöd för brottsoffer, oavsett var i landet man bor.

I nuvarande läge är det svårt att utvärdera kvaliteten på det stöd som erbjuds av stödcentrum. För att säkerställa att stödet verkligen motsvarar behoven hos målgruppen vore det värdefullt att på sikt genomföra en brukarundersökning. Verksamheterna bör utveckla sitt systematiska kvalitetsarbete som möjliggör regelbunden uppföljning och analys av stödinsatsernas resultat. I det arbetet skulle gemensamma riktlinjer för verksamheten vara en viktig grund att stå på.

- **Stödcentrumen behöver samordning för utveckling och erfarenhetsutbyte.**

Stödcentrum för brottsutsatta bör organiseras och samordnas på lokal, regional och nationell nivå. En sådan samordning är viktig för att säkerställa likvärdiga insatser, effektivt resursutnyttjande och en sammanhållen utveckling av verksamheten. Genom gemensamma rutiner, erfarenhetsutbyte och koordinering mellan nivåerna kan kvaliteten i stödet höjas och vara likvärdigt över hela landet. Brottsoffermyndigheten bör vara samordnare på nationell nivå.

Kommunerna har enligt socialtjänstlagen ett ansvar för att ge stöd till brottsoffer. Kommunernas ansvar behöver tydliggöras och stärkas och lagstiftningen borde därför kompletteras med en bestämmelse som fastställer att det ska finnas en samordningsfunktion för stödcentrum för brottsutsatta.

Länsstyrelserna skulle med fördel kunna agera regionala samordnare för verksamheten.

- **Polisens förmedling av kontaktuppgifter avseende brottsoffer till stödcentrum måste förbättras**

Ärendeinflödet till stödcentrum är starkt beroende av hur polisen presenterar och förmedlar kontakten vidare till brottsoffer. Den nuvarande modellen för hur polisen förmedlar ärenden till stödcentrum bör ses över och förbättras. Det har försvårat stödcentrumens möjlighet att nå brottsoffer och ge dem det stöd de har behov av.

Referenser

- Brottsförebyggande rådet. (2025). *Anmälda brott i kommunerna 2024. Per 100 000 invånare*. Uppgifter hämtade 2025-11-17.
<https://bra.se/statistik/statistik-om-rattsvasendet/anmalda-brott>
- Brottsoffermyndigheten. (2024). *Samhällets samlade stöd till brottsoffer*.
- Brottsoffermyndigheten. (2025). *Kommuners insatser till brottsoffer*. Hämtad 2025-11-03. <https://www.brottsoffermyndigheten.se/utveckling-och-analys/samhällets-samlade-stod-till-brottsoffer/kartlaggning-av-stod/kommuners-stod/kommuners-insatser-till-brottsoffer/>
- Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/29/EU av den 25 oktober 2012 om fastställande av miniminormer för brottsoffers rättigheter och för stöd till och skydd av dem samt om ersättande av rådets rambeslut 2001/220/RIF.
- Hansen Löfstrand, C. (2008). *Det här är större än en mottagning – Utvärdering av Stödcentrum för unga brottsoffer i Göteborg*. FoU i Väst/Göteborgsregionens kommunalförbund.
- Hellströmer, A., & By, U. (2008). *Hej, hoppas allt är ok: att samtala med unga brottsoffer*. Jure Förlag.
- Hydén, M., Gadd, D., & Wade, A. (Red.). (2016). *Response based approaches to the study of interpersonal violence*. Palgrave Macmillan.
- Justitiekottets betänkande. (2003). *Våldsbrott och brottsoffer* (2002/03:JU11). Sveriges riksdag.
- Polismyndigheten. (2025). *Polisens brottsofferförmedling blir mer effektiv*. Pressmeddelande från Polismyndigheten 17 januari 2025.
<https://polisen.se/aktuellt/nyheter/nationell/2025/januari/polisens-brottsofferformidling-blir-mer-effektiv/>
- Prop. 2024/25:89. *En förebyggande socialtjänstlag – för ökade rättigheter, skyldigheter och möjligheter*. Socialdepartementet.
- Rädda Barnen. (2018). *Traumamedveten omsorg: Att möta barn och unga som varit med om svåra påfrestningar och trauma*.
- Socialstyrelsen. (2005). *Socialtjänstens stöd till unga brottsoffer*. (2005-131-10).
- Socialstyrelsen. (2018). *MI (Motiverande samtal)* Hämtad 27 november 2025.
<https://www.socialstyrelsen.se/kunskapsstod-och-regler/omraden/evidensbaserad-praktik/metodguiden/mi-motiverande-samtal/>

Socialstyrelsen. (2020). *Barn och unga som begår brott*. (2020-2-6577).

Socialstyrelsen. (2021). *Förslag på mått om socialtjänstens brottsofferstöd*. (2022-12-7006).

Socialstyrelsen. (2023). *Våld i nära relationer. Handbok för socialtjänsten, hälso- och sjukvården och tandvården*. (2023-6-8592).

Statens beredning för medicinsk och social utvärdering. (2022). *Signs of Safety: en modell för utredning och uppföljning av barns trygghet och säkerhet*. (Rapport 2022-05).

Sveriges Kommuner och Regioner. (2022). *Sveriges Kommuner och Regioners kommungruppsindelning 2023*.

Uppsala kommun. (2009). *Utvärdering av Stödcentrum för unga brottsoffer i Uppsala kommun*. (Rapport 2008:30).

Bilaga 1. Metod

Brottsoffermyndigheten har genomfört en totalundersökning av samtliga kommuner i Sverige för att undersöka vilka kommuner som bedriver eller är anslutna till ett stödcentrum för brottsutsatta. Kartläggningen genomfördes våren år 2025 genom att myndigheten tog kontakt med kommunerna via e-post med ett antal frågor om kommunen har ett stödcentrum för brottsutsatta. Om kommunen inte svarat på kompletterande påminnelse via e-post, gjorde Brottsoffermyndigheten en egen bedömning om kommunen har ett stödcentrum eller inte genom tillgänglig information om eventuellt stödcentrum på kommunens webbplats.

Informationen gav myndigheten kunskap om hur många kommuner i landet som har stödcentrum. Därefter skickades information via e-post till kommunerna som inte besvarat de första kontakterna om den bedömning myndigheten gjort där möjlighet fanns för kommunen att bemöta myndighetens bedömning.

Myndigheten har därefter tillfrågat samtliga stödcentrum som identifierades i kartläggningen om att delta i en intervju. Alla tillfrågade stödcentrum tackade ja.

I kartläggningen identifierades även verksamheter som, trots att de erbjuder liknande stöd som stödcentrum, inte själva definierar sig som sådana. Dessa verksamheter kontaktades och tillfrågades om att delta i en intervju för att få en bredare bild av fältet. Intervjuer med dessa verksamheter genomfördes men resultaten presenteras inte som en del av rapportens huvudsakliga resultat.

Semistrukturerade intervjuer genomfördes, där färdiga frågor togs fram i förväg för att säkerställa att alla nödvändiga ämnen täcktes. Frågorna handlade bland annat om hur verksamheterna är organiserade, vilka målgrupper de riktar sig till och vilka stödinsatser som erbjuds.

Avgränsningar

Enbart stödcentrum som är en särskild verksamhet eller funktion ingår i denna granskning. Stödcentrum med andra organisationsformer har identifierats i kartläggningen men de har inte granskats vidare. De verksamheter, funktioner och arbetssätt som liknar ett stödcentrum, men som själva inte definierar sig som ett stödcentrum, är inte heller inräknade i kartläggningens huvudsakliga resultat och statistik.

En gemensam nämnare mellan samtliga stödcentrum är att verksamheterna erbjuder professionellt samtalsstöd. Alla stödcentrum erbjuder i stort sett stöd till personer oberoende av vilken typ av brott de har utsatts för, och är alltså inte inriktade på särskilda brottskategorier.

Ett stödcentrum behöver inte vara en fysisk plats, utan kan nyttja andra verksamheters lokaler. Likaväl kan en verksamhet finnas på ett flertal fysiska platser. Ett stödcentrum kan dessutom ha avtal med flera kommuner, i likhet med ett barnahus.

Brottsofferjourens allmänna arbete räknas inte som ett stödcentrum med anledning av det som står beskrivet ovan. En kommun som har ett allmänt avtal med en brottsofferjour räknas därför inte in bland dem som har ett stödcentrum.

Bilaga 2. Kontaktuppgifter till kommuner med stödcentrum

Borås

Webbsida: [Utsatt för brott/våld - Borås Stad](#)

Telefon: 033-35 51 98

E-post: stodcentrum@boras.se

Botkyrka

Webbsida: [Stödcentrum för unga brottsutsatta - Botkyrka kommun - Botkyrka kommun](#)

Telefon: 08-530 610 50

E-post: stodcentrum@botkyrka.se

Danderyd

Webbsida: [Stödcentrum för unga brottsutsatta - Täby kommun](#)

Telefon: 08-555 572 38 eller 08-555 572 40. Slå #31# samt numret för att ringa anonymt.

E-post: stodcentrum@taby.se

Ekerö

Webbsida: [Stödcentrum Nordväst](#)

Telefon: 010-444 05 66

E-post: stodcentrum@sigtuna.se

Eskilstuna

Webbsida: [Stödcenter för unga brottsoffer och vittnen - Eskilstuna kommun](#)

Telefon: 016-710 42 53, 016-710 15 91 eller 016-710 43 34

E-post: stodcenter@eskilstuna.se

Gislaved

Telefon: 0371-81000

E-post: stodcentrum@gislaved.se

Gnosjö

Webbsida: [Stödcentrum | Gnosjö kommun](#)

Göteborg

Webbsida: [Stödcentrum för brottsutsatta - Göteborgs Stad](#)

Telefon: 020-520 530

E-post: brotsutsatta@socialcentrum.goteborg.se

Haninge

Webbsida: [Stödcentrum för unga brottsutsatta - Haninge kommun](#)

Telefon: 08-606 87 69 eller
08-606 86 44

E-post: stodcentrum@haninge.se

Huddinge

Webbsida: [Stödcentrum för unga brottsutsatta](#)

Telefon: 08-535 378 75

E-post: stodcentrum@huddinge.se

Järfälla

Webbsida: [Stödcentrum Nordväst](#)

Telefon: 010-444 05 66

E-post: stodcentrum@sigtuna.se

Jönköping

Webbsida: [Stöd för unga brottsutsatta och vittnen - Jönköpings kommun](#)

Telefon: 070-688 78 01 eller
072-709 85 14

E-post: stodcentrum@jonkoping.se

Kungälv

Webbsida: [Brottsförebyggande teamet - kungalv.se](https://www.kungalv.se/brottsforebyggande-teamet)

Telefon: 0303-23 80 00

Lerum

Webbsida: [Stöd till unga brottsoffer | Lerums kommun](https://www.lerum.se/stod-til-unga-brottsoffer)

Telefon: 0761-29 58 00

E-post: faltgruppen@lerum.se

Lidingö

Webbsida: [Stödcentrum för unga brottsutsatta och vittnen - Stockholms stad](https://www.lidingo.se/stodcentrum-for-unga-brottsutsatta-och-vittnen)

Telefon: 08-508 25 702

E-post: stodcentrum@stockholm.se

Linköping

Webbsida: [Stödcentrum för unga brottsutsatta - linkoping.se](https://www.linkoping.se/stodcentrum-for-unga-brottsutsatta)

Telefon: 013-20 53 83

E-post: BFG@linkoping.se

Lund

Webbsida: [Stödcentrum, för dig som utsatts för brott och är under 25 år.](https://www.lund.se/stodcentrum-for-dig-som-utsatts-for-brott-och-ar-under-25-ar)

Telefon: 046-359 95 26

E-post: stodcentrum@lund.se

Malmö

Webbsida: [Stöd till dig som blivit utsatt för brott - Malmö stad](https://www.malmo.se/stod-til-dig-som-blivit-utsatt-for-brott)

Telefon: 040-34 92 92

E-post: brottsutsatt.asf@malmo.se

Nacka

Webbsida: [Unga brottsutsatta | Nacka kommun](#)

Telefon: 070-431 99 13 eller
070-431 79 65

E-post: stodcentrum@nacka.se

Norrtälje

Webbsida: [Stödcentrum för unga brottsutsatta | Norrtälje kommun](#)

Telefon: 0176-71043

E-post:
registrator.socialnamnden@norrtalje.se

Nykvarn

Webbsida: [Stödcentrum - Södertälje kommun](#)

Telefon: 010-564 28 16

E-post: stodcentrum@sodertalje.se

Nynäshamn

Webbsida: [Unga brottsutsatta - Nynäshamns kommun](#)

Telefon: 08-520 739 00 eller
076-125 87 00

E-post: lena.rydas@nynashamn.se

Sigtuna

Webbsida: [Stödcentrum Nordväst](#)

Telefon: 010-444 05 66

E-post: stodcentrum@sigtuna.se

Sollentuna

Webbsida: [Stödcentrum Nordväst](#)

Telefon: 010-444 05 66

E-post: stodcentrum@sigtuna.se

Solna

Webbsida: [Stödcentrum Nordväst](#)

Telefon: 010-444 05 66

E-post: stodcentrum@sigtuna.se

Stockholm

Webbsida: [Stödcentrum för unga brottsutsatta och vittnen - Stockholms stad](#)

Telefon: 08-508 25 702

E-post: stodcentrum@stockholm.se

Sundbyberg

Webbsida: [Stödcentrum Nordväst](#)

Telefon: 010-444 05 66

E-post: stodcentrum@sigtuna.se

Södertälje

Webbsida: [Stödcentrum - Södertälje kommun](#)

Telefon: 010-564 28 16

E-post: stodcentrum@sodertalje.se

Trollhättan

Webbsida: [Stödmottagning för unga brottsutsatta - SMUB - Trollhättans stad](#)

Telefon: 073-901 43 32

E-post: smub@trollhattan.se

Tyresö

Webbsida: [Stöd för unga brottsutsatta - Tyresö kommun](#)

Telefon: 08- 578 281 48 eller 08-578 284 33

E-post: stodcentrum@tyreso.se

Täby

Webbsida: [Stödcentrum för unga brottsutsatta - Täby kommun](#)

Telefon: 08-555 572 38 eller 08-555 572 40. Slå #31# samt numret för att ringa anonymt.

E-post: stodcentrum@taby.se

Upplands-Bro

Webbsida: [Stödcentrum Nordväst](#)

Telefon: 010-444 05 66

E-post: stodcentrum@sigtuna.se

Upplands Väsby

Webbsida: [Stödcentrum Nordväst](#)

Telefon: 010-444 05 66

E-post: stodcentrum@sigtuna.se

Uppsala

Webbsida: [Stöd för unga brottsutsatta - Uppsala kommun](#)

Telefon: 018-727 15 43 eller 070-353 32 36

E-post: stodcentrum@ uppsala.se

Vallentuna

Webbsida: [Stödcentrum för unga brottsutsatta - Täby kommun](#)

Telefon: 08-555 572 38 eller 08-555 572 40. Slå #31# samt numret för att ringa anonymt.

E-post: stodcentrum@taby.se

Vaxholm

Webbsida: [Stödcentrum för unga brottsutsatta - Täby kommun](#)

Telefon: 08-555 572 38 eller 08-555 572 40. Slå #31# samt numret för att ringa anonymt.

E-post: stodcentrum@taby.se

Värmdö

Webbsida: [Unga brottsutsatta | Nacka kommun](#)

Telefon: 070-431 99 13 eller
070-431 79 65

E-post: stodcentrum@nacka.se

Värnamo

Webbsida: [Stödcentrum - Värnamo kommun](#)

Telefon: 0370-37 70 00

E-post: stodcentrum@varnamo.se

Västerås

Webbsida: [Unga brottsutsatta och vittnen - Västmanland](#)

Telefon: 070-312 85 34

E-post:
stodcentrum@vasteras.boj.se

Örebro

Webbsida: [Stödcentrum för unga brottsutsatta - orebro.se](#)

Telefon: 019-21 10 00

E-post:
ungabrottsutsatta@orebro.se

Örnsköldsvik

Webbsida: [Brottsoffer - Välkommen till Örnsköldsviks kommun](#)

Telefon: 073-274 85 21

E-post:
stodcentrum@ornskoldsvik.se

Österåker

Webbsida: [Stödcentrum för unga brottsutsatta - Täby kommun](#)

Telefon: 08-555 572 38 eller
08-555 572 40. Slå #31# samt
numret för att ringa anonymt.

E-post: stodcentrum@taby.se

